

Arrest

nr. 219 130 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2019 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Op 21 maart 2019 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het thans bestreden bevel, dat op 21 maart 2019 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: T.

geboortedatum: [...]1996

geboorteplaats: //

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: B. T. [...]2000

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN Kust op 21/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het

moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.001290./2019 door SPN Kust)

Gezien karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of

internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of

terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.001290./2019 door SPN Kust)

Gezien karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 21/03/2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet terug kan naar het land van herkomst omdat er problemen zijn is. Hij wil naar het Verenigd Koninkrijk.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Hij verklaart geen kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN K ust op 21/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.001290./2019 door SPN Kust)

Gezien karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 21/03/2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet terug kan naar het land van herkomst omdat er problemen zijn is. Hij wil naar het Verenigd Koninkrijk.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Hij verklaart geen kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde

opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en

op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of

internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 maand in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of

terugrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude

gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980

bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), kan tegen een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

2.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat voorliggend beroep laattijdig werd ingesteld.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen. (eigen onderlijnen)"

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is in de zin van artikel 1, 6 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker op 13 maart 2019 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 21 maart 2019 door de lokale politie van Zeebrugge. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 22 maart 2019 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 27 maart 2019 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 26 maart 2019 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Verzoeker werd ter zitting in de mogelijkheid gesteld om zijn standpunt toe te lichten omtrent de al dan niet laattijdigheid van het beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoeker verweert zich ter zitting door enerzijds erop te wijzen dat thans toch een termijn van 10 dagen aan de orde zou zijn. Hij stipt hierbij aan dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet aan verzoeker is ter kennis gebracht in het gesloten centrum op 14 maart 2019, aangezien wat betreft het gesloten centrum geen handtekening staat van verzoeker, maar enkel op 13 maart 2019 toen hij zich nog op het grondgebied bevond. De Raad is van oordeel dat hieruit enkel kan afgeleid worden dat tegen dit eerste bevel verzoeker kan genieten van een onverkorte beroepstermijn (RvS 17 maart 2015, nr. 230.528). Dit doet echter geen enkele afbreuk aan het feit dat verzoeker thans opnieuw het voorwerp uitmaakt van een tweede verwijderingsmaatregel genomen op 21 maart 2019. Er wordt in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet geen voorbehoud gemaakt of de eerdere verwijderingsmaatregel al dan niet ter kennis werd gebracht in een gesloten centrum. Bovendien en ten overvloede blijkt dat het thans wel degelijk om een opeenvolging gaat van twee bijlagen 13septies. Ook het bevel van 13 maart 2019 betrof reeds een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verder stelt verzoeker dat hij zich in een situatie van “procedurele overmacht” bevond, om thans het beroep binnen de 5 dagen in te dienen omdat in het thans voorliggend bevel geen gewag wordt gemaakt van een eerdere verwijderingsmaatregel en hij hierdoor dus niet op de hoogte was van de eerdere verwijderingsmaatregel en werd misleid door de gemachtigde. Het blijkt inderdaad dat in het huidige bevel geen gewag wordt gemaakt van een eerdere verwijderingsmaatregel. De gemachtigde is evenwel niet verplicht dit te doen, geen enkel motief stoelt immers op dit gegeven. Waar hij aangeeft dat hij onmogelijk kon weten dat er eerder reeds een verwijderingsmaatregel werd genomen, meent de Raad dat verweerder ter zitting terecht repliceert dat de eerdere bijlage 13septies klaarblijkelijk aan verzoeker werd ter kennis gebracht 13 maart 2019. Hij kan dan ook niet voorhouden dit thans niet meer te weten. Het kwam verzoeker toe zijn raadsman hierop te wijzen, of de raadsman had de mogelijkheid de Dienst Vreemdelingenzaken te contacteren met de vraag of reeds een eerdere verwijderingsmaatregel werd genomen. De raadsman van verzoeker legt immers uit dat hij door verzoeker werden gecontacteerd op 24 maart 2019. Het was bijgevolg tussen 24 maart en 26 maart 2019, laatste dag van de beroepstermijn, voor de raadsman niet onmogelijk de Dienst Vreemdelingenzaken te contacteren met de vraag of reeds een eerdere verwijderingsmaatregel of terugdrijvingsmaatregel werd genomen indien zijn cliënt hem daarvan niet op de hoogte heeft gebracht. De raadsman antwoordt ter zitting dat hij dit niet heeft gedaan, doch wijst erop dat de gemachtigde de zorgvuldigheid had moeten hebben zo’n cruciaal element in de beslissing te vermelden en verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van 6 december 2018 met rolnummer RvV 226.880. De Raad

herhaalt dat de gemachtigde hiertoe niet is verplicht en stipt aan dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien en ten overvloede blijkt dat de feiten die voorafgingen aan het door verzoekers raadsman ter zitting aangehaalde arrest niet gelijkaardig waren. In die zaak ging een bijlage 13 de bestreden bijlage 13septies vooraf, en ging het niet zoals in casu om een opeenvolging van twee bijlagen 13septies. De Raad benadrukte dit gegeven ook in dit door verzoekers raadsman aangehaalde arrest in punt 3.4., met name dat het eerste bevel in die zaak geen bevel betrof met vasthouding.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij niet bij machte was binnen de wettelijke termijn van vijf dagen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

A. MAES